

INFORMACJA

z wykonanego zadania na rzecz postępu biologicznego w produkcji zwierzęcej

Tytuł zadania: „**Analiza bioróżnorodności hodowlanych szynszyli odmiany beżowej na podstawie cech fenotypowych i użytkowych, na przykładzie populacji nie większej niż 200 sztuk tych szynszyli**”

Lp. nr 3 w załączniku nr 1 do rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 29 lipca 2015 r. w sprawie stawek dotacji przedmiotowych dla różnych podmiotów wykonujących zadania na rzecz rolnictwa (Dz. U. poz. 1170 z późn. zm.).

Okres realizacji: 2018 r.

Badania prowadzono w siedmiu fermach szynszyli beżowej zlokalizowanych w następujących miejscowościach: 1 – Limanowa (woj. Małopolskie)– stado 50 samic; 2 – Zakopane (woj. Małopolskie – stado 21 samic; 3 – Częstochowa (woj. Śląskie) – 16 samic; 4 – Myślenice (woj. Małopolskie)– stado 36 samic; 5 – Łódź (woj. Łódzkie) – stado 23 samice; 6 – Kraków (woj. Małopolskie) – 50 samic.

Fot. 1. Piętrowy system klatek na fermie szynszyli.

Małżeństwo Państwa Rzewskich w 1956 r. sprowadzili do Polski pierwsze szynszyle. Na przełomie lat pięćdziesiątych i sześćdziesiątych ubiegłego wieku na ich fermie pojawiła się nowa mutacja szynszyli określona jako **szynszyla beżowa**. Ze względu na nie najlepszą w tym okresie koniunkturę dla skór szynszylowych zainteresowanie to szybko minęło. Wpłynęło na to również zbyt mała liczba zwierząt tej odmiany barwnej (beżowej). Na

szczęście odmiana beżowa została utrzymana przez kilku hodowców – obecnie zwierzęta tej odmiany barwnej można spotkać na nielicznych fermach w naszym kraju, najliczniejsza populacja utrzymywana jest w woj. małopolskim.

Odmiana beżowa jest uwarunkowana homozygotycznym układem alleli (pp) i jest recesywna w stosunku do odmiany standardowej. Osobniki dorosłe uzyskują w wieku 6-7 miesięcy życia masę ciała powyżej 470 g, w wieku 7-8 miesięcy masę powyżej 500 g zaś starsze powyżej 530 g.

Średnie oceny pokroju samic wahały się w kolejnych latach od 24,00 pkt w 2006 roku do 22,8 pkt w 2011 roku. Samice wydały potomstwo w ciągu 2018 roku uzyskując średnią dla pierwszego miotu 1,41; dla drugiego miotu 0,68 zaś dla trzeciego miotu 0,08. Średnia liczba odsadzonych szynszyli w kolejnych miotach wynosiła odpowiednio 1,30; 0,58 i 0,07 szynszyli.

Najwyższą liczbą urodzonych i odsadzonych szynszyli od samicy wykoconej w ciągu roku charakteryzowały się fermy w Krakowie (odpowiednio 4,0 i 3,56) oraz ferma w Częstochowie (odpowiednio 3,3 i 3,0 sztuki) i Limanowej (odpowiednio 3,13 i 2,90 sztuk). Najniższe upadki młodych szynszyli w okresie od urodzenia do odsadzenia były na fermach w Limanowej – 7,38% i Zakopanym – 8,337%.

Fot 2. Samica szynszyli beżowej na ręce hodowcy.

Na podstawie przeprowadzonych badań należy stwierdzić, że występują rozbieżności pomiędzy badanymi fermami we wskaźnikach użytkowości rozplodowej. Niepokoić może

stosunkowo niski procent pokrytych samic. Być może jest to związane z bardzo niskim popytem na skóry szynszylowe. Badania prowadzone na fermach wykazały, że profesjonalny system żywienia wpłynął pozytywnie na wyrównanie materiału młodzieży na fermach.